

FCI Standard nr 217 / 16 09. 1996 / GB

BAIERI VEREKOER
(Bayerischer Gebirgsschweisshund)

FCI-St. nr 217 – 16.09.1996
EESTI KENNELLIIT

TÕLGE: C. Seidler.

PÄRITOLUMAA: Saksamaa.

KEHTIVA ORIGINALSTANDARDI AVALDAMISE
KUUPÄEV: 01.04.1996.

KASUTUS: Hagijas.

FCI KLASSIFIKATSIOON:

Rühm 6: Hagijad, verejäljekoerad ja sugulastõud.
Alarühm 2: Verejäljekoerad.
Töökatsetega.

LÜHIÜLEVAADE TÕU AJALOOST:

Kõik juhtkoerad (*Leithunde*) ja rihma otsas töötavad juhtkoerad (*Schweisshunde*) pärinevad algupärastest linnukoera tüüpi jahikoertest (*bracken*). Kõigil seda tüüpi koertel on väga hea haistmismeel ning hästi arenenud tugev tahe ulukite jälgi ajada ning nad annavad lõhna leidmisest valju haukumisega innukalt märku.

Kõige usaldusväärsemad ning sihikindlamad neist valiti karja hulgast välja ja hakati kasutama rihma otsas, kadunud ning haavatud jahisaagi leidmiseks. Hiljem aretati kõige rahulikumatest ning sõnakuulelikumatest koertest rihma otsas töötavad juhtkoerad ehk *Liam Hounds* (*Leithunde*, kes ajavad lihtsalt saagi jälgi) ning verekoerad (*Schweisshunde*, ehk nn „rikutud *Liam Hounds*“, kes otsivad haavatud jahisaaki).

Tänapäeva hannoveri verekoer aretatigi nende geneetiliselt üsna sarnaste tõugude ristamise teel 18. sajandi lõpus ja 19. sajandi alguses.

Peale 1848. aasta revolutsiooni lagunesid suured jahimõisad ning vanad jahimeetodid asendati jahiloomade piiramise ning varitsemisega (saagi ootamine) ning kuna kasutusele võeti tulirelvad, siis oli koeri vaja selleks, et hiljem haavatud jahisaak üles leida. Olles spetsialiseerunud rihma otsas töötamisele, oli vaja ka hääleka jälitamise oskust, sihikindlust ning innukust, eriti mägistel aladel. Siin osutus hannoveri verekoer aga liiga raskepäraseks.

Et aga tekkinud vajadusi rahuldada ka keerulistes mägistes oludes, aretas parun Karg-Bebenburg peale 1870. aastat välja kiire ja suursuguse kergema kehaehitusega verekoera ristates hannoveri verekoera punase verekoeraga. Aja jooksul tõrjusid baieri verekoerad mägisemates piirkondades teised tõud välja ning tänapäeval on baieri verekoer neis oludes professionaalse jahimehe klassikaline abiline.

1912. aastal asutati Münchenis baieri verekoerte tõuklubi. See on Saksamaal ainus tunnustatud baieri verekoerte tõuühing.

ÜLDMULJE:

Tasakaalustatud kehaehitusega, kerge, väga liikuv ning lihaseline, keskmise suurusega koer. Kere on pigem pikk kui kõrge, tagant pisut kõrgem kui eest. Jalad ei ole liiga pikad. Pead hoitakse kerega ühel joonel või pisut kõrgemal, saba on kerega ühel joonel või ripub pisut allapoole.

KÄITUMINE/ISELOOM:

Rahulik ja tasakaalukas, väga kiindunud oma peremehesse. Võõraste suhtes reserveeritud. Iseloomult soovitavalt tugev, enesekindel, kartmatu ning sõnakuulelik koer, kes ei ole arg ega agressiivne.

PEA

KOLJUPIIRKOND:

Kolju: Üsna lai, lameda kumerusega. Otsmiku suunas tõusev. Kulmukaared on hästi arenenud, kuklakühm ei ole rõhutatud.

Üleminek laubalt koonule: Hästi väljendunud.

NÄOPIIRKOND:

Ninapeegel: Keskmise suurusega, mitte liiga lai. Ninasõõrmed hästi avatud. Must või tumepunane.

Koon: Silmadest üsna kaugel, pisut lühem kui kolju. Piisavalt lai ja mitte kunagi terav. Koonuselg on kergelt kumer või sirge.

Huuled/mokad: Ripuvad, keskmise paksusega. Suunurgad on selgelt nähtavad.

Lõuad/hambad: Tugevad lõuad perfektse, korrapärase ja täieliku käärhambumusega, mille puhul ülemiste lõikehammaste rida katab vahedeta alumisi lõikehambaid ning hambad asetsevad lõualuuga risti. 42 tervet hammast, vastavalt hambakaardile. Tanghambumus on lubatud.

Põsed: Vaid mõõdukalt väljendunud.

Silmad: Selged ning valvsa ilmega. Mitte liiga suured ega liiga ümmargused. Tumepruunid või pisut heledamad. Hästi liibuvad ja pigmenteerunud laud.

Kõrvad: Keskmisest pikemad, ent ulatuvad maksimaalselt ninani. Rasked, kõrge asetusega ja laiad. Otsad ümmargused. Ripuvad pea lähedal, ei ole keerdus.

KAEL:

Keskmise pikkusega ja tugev. Nahk on kaelal pisut lõdvem.

KERE:

Ülajoon: Kergelt tõusev suunaga turja poolt tagajäsemete poole.

Turi: Väga vähe väljendunud. Üleminek kaelalt seljale on väga sujuv.

Selg: Tugev ja nõtk.

Laudjas: Pikk ja üsna ühtlane.

Nimme: Suhteliselt lühike, lai ning väga tugevate lihastega.

Rind: Mõõduka laiusega ning hästi arenenud eesrind. Rinnakorv on ovaalse kujuga, sügav ja pikk, roided ulatuvad kaugele taha.

Alajoon ja kõht: Suunaga tahapoole sujuvalt tõusva joonega. Kõht on pisut üles tõmmatud.

SABA:

Keskmise pikkusega, ulatudes maksimaalselt kandadeni. Kõrge asetusega, kantakse horisontaalselt või kerge kaldega allapoole.

JÄSEMED

ESIJÄSEMED:

Üldmulje: Eestvaates on esijalad sirged ja paralleelsed, küljelt vaadatuna hästi kere all asetsevad. Heade nurkadega.

Õlad: Hea kaldega, abaluud asetsevad suunaga tahapoole. Tugevate lihastega.

Õlavarred: Pikad, tugeva ja saleda lihaskonnaga.

Küünarnukid: Kere lähedal hoitud, ei ole sisse- ega väljapoole pööratud.

Küünarvarred: Saledad, vertikaalsed ja sirged. Tugeva luustikuga ja väga lihaselised.

Kämballiigesed: Tugevad.

Kämblad: Kergelt viltuse asetusega.

Esikäpad: Lusikakujulised. Hästi kaarduvate ning lähestikku asetsevate varvastega. Padjandid on pehmed, robustsed, vastupidavad ning hea pigmentiga. Käpad liiguvad paralleelsed, ei ole ei seistes ega liikudes sisse- ega väljapoole pööratud.

Küüned on mustad või sarvevärvi.

TAGAJÄSEMED:

Üldmulje: Tugeva luustikuga. Tagantvaates sirged ja paralleelsed. Heade nurkadega.

Reied: Laiad ja väga lihaselised.

Põveliiigesed: Tugevad.

Sääred: Suhteliselt pikad, lihaselised ja kõõluselised.

Kannaliigesed: Tugevad.

Pöiad: Lühikesed ja seistes vertikaalsed.

Tagakäpad: Lusikakujulised. Hästi kaarduvate ning lähestikku asetsevate varvastega. Padjandid on pehmed, robustsed, vastupidavad ning hea pigmendiga. Käpad liiguvad paralleelsed, ei ole ei seistes ega liikudes sisse- ega väljapoole pööratud. Küüned on mustad või sarvevärvi.

KÕNNAK/LIIKUMINE:

Maadhaarav. Hea esijalgade sirutuse ja tugeva tagajalgade tõukega. Esi- ja tagajalad on sirged ja paralleelsed. Kõnnak on kergelt vetruv.

NAHK:

Tugev ja liibuv.

KARVKATE

KARV: Tihe, liibuv, mõõdukalt karm ning kerge läikega. Peas ja kõrvadel peenem. Karmim ja pikem kõhul, jalgadel ja sabal.

VÄRV: Sügavpunane, hirvepunane, punakaspruun, pruun või puhtast kollakaspruunist (*fawn*) küpsisepruunini või ka punakashall nagu hirve talvekarv. Vöötidega või segatud mustade karvadega. Põhivärvus on selja peal tavaliselt intensiivsem. Koon ja kõrvad on tumedad. Karv sabal on segatud mustade karvadega. Väike heledavärviline laik rinnal (*bracken star*) on lubatud.

SUURUS:

Turja kõrgus:

Isased koerad: 47-52 cm.

Emased koerad: 44-48 cm.

Kõrvalekalded ettenähtud vahemikust ei ole lubatud ei isaste ega emaste koerte puhul.

VEAD:

Kõiki kõrvalekaldeid eeltoodud nõuetest tuleb lugeda vigadeks ning nende tõsiduse hindamisel tuleb arvestada konkreetse kõrvalekalde ulatust ning võimalikku mõju koera tervisele ja heaolule.

TÕSISED VEAD:

- Roosa ninapeegel.
- Kerge üle- või alahambumus. Osaline tanghambumus.
- Väga lõdvad silmalaud.
- Märkatav nõgus või kumer selg.
- Väga lame või tünnikujuline rind.
- Küünarliigeste juures sisse- või väljapoole pööratud jäsemed.
- Liiga tugeva ehitusega tagajalad.
- Väga lähestikku asetsevad tagajalad. Kooskandsus või vibukujulised kannad seistes või liikumisel.
- Liiga peenike või õhuke karv.
- Märkimisväärne erinevus standardis kehtestatud värvustest. Must põhivärvus punaste märgistega (must ja pruun).
- Kõrvalekalded standardis kehtestatud mõõtudest.

DISKVALIFITSEERIVAD VEAD:

- Agressiivsus või liigne argus.
- Märgatav üle- või alahambumus, kõver suu.
- Puuduvad hambad (välja arvatud P1).
- Entroopium, ekstroopium.
- Sünnipärane kõver saba.
- Nõrk iseloom.

Selgete füüsiliste või käitumuslike kõrvalekalletega koerad diskvalifitseeritakse.

NB! Isastel koertel peab olema kaks nähtavalt normaalselt arenenud ja täielikult munandikotti laskunud munandit.

Tõlge: Multilingua büroo.